

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

10. ŘÍJNA 2021

Z obsahu:

**Co to znamená,
kráčet za Ježíšem?**

Homilie papeže
Františka při bohoslužbě
12. září 2021 k zakončení
52. Mezinárodního
eucharistického
kongresu v Budapešti
- strana 2 -

Blahoslavený Jan Beyzym

Libor Rösner
- strana 4 -

**Z duchovního pokladu
Alice Lenczewske (71)**

- strana 6 -

Autostráda do nebe

Małgorzata Radomska -
Maria Zboralska
- strana 7 -

**Hřích, lež, pravda,
kajcnost tradice
a osudy národa a státu
(3 - dokončení)**

Ing. Josef Pejřimovský
- strana 9 -

**Matka Boží, hvězda
nebeských tónů**

- strana 10 -

**Benedikt XVI.: Uzákonění
stejnopohlavního
manželství
je „deformací svědomí“**

- strana 12 -

Patnáctiletý blahoslavený Carlo Acutis

Co to znamená kráčet za Ježíšem?

Homilie papeže Františka při bohoslužbě 12. září 2021 k zakončení 52. Mezinárodního eucharistického kongresu v Budapešti

UCesareje Filipovy se Ježíš ptá učedníků: „Ale za koho mě pokládáte vy?“ (Mk 8,29) Tato otázka staví učedníky do rozpaků a představuje zlomový bod na jejich cestě s Mistrem. Ježíše dobře znali, už nebyli začátečníci: znali ho, byli svědky mnoha zázraků, jeho učení na ně udělalo dojem, následovali ho všude, kam šel. Přesto ješ-

tě nemysleli jako on. Chyběl rozhodující krok od obdivu k Ježíši k jeho napodobování. I dnes se nás Pán, upíraje svůj pohled na každého z nás, osobně ptá: „Ale kým jsem já pro tebe?“ Kým jsem pro vás? Je to otázka, která se obrací na každého z nás a nežádá pouze přesnou odpověď z katechismu, ale osobní odpověď, odpověď životem.

Z této odpovědi vychází obnova učednictví. Probíhá ve třech krocích, které učedníci udělali a které můžeme udělat i my: prvním je hlásání Ježíše, druhým je rozlišování s Ježíšem a třetím je chůze za Ježíšem.

1. Hlásání Ježíše. Na otázku: „Ale za koho mě pokládáte vy?“ Petr jako zástupce celé skupiny odpověděl: „Ty jsi Kristus.“ Petr vše řekne několika slovy, odpověď je správná, ale překvapivě po tomto poznání Ježíš nařizuje přísně „o něm s nikým

Pokračování na str. 13

Co musím dělat, abych dosáhl věčného života? Tak zní mladíkova otázka z dnešního evangelia, která na nás naléhá denně, vlastně neustále. Je to prosté: máme-li před sebou nějaký cíl, musím mít před sebou také cestu, jak jej dosáhnout. Jestliže zapomenou na onu cestu, tak je velmi pravděpodobné, že vytouženého cíle nedosáhnou. Nejinak je tomu i s dosažením nejvyššího možného cíle pro člověka, kterým je věčný život v blažené přítomnosti živého Trojjediného Boha.

O téměř dva tisíce let později si jiný mladík zcela nepochybně položil tutéž otázku. Byl jím před rokem beatifikovaný Carlo Acutis. (str. 7–8) Tento mladý Ital, jenž zemřel v pouhých 15 letech, zvolil za svůj životní program „být neustále sjednocen s Ježíšem“. Jak prostě! Zde vidíme nádherný příklad toho, co znamená přijmout Ježíše jako dítě. A jestli se někdo ptá, odkud Carlo především čerpal sílu pro svůj život sjednocený s Ježíšem, tak odpověď není překvapivá: z Eucharistie. Když k tomu připočteme mariánskou úctu, tak dostáváme až neuvěřitelný obraz člověka, jenž miloval Trojjediného Boha nade vše a miloval Boží Matku a z této lásky rozdával duchovní i hmotné dary druhým – duším v očistci, chudým, dětem v oratoři... Nelze se pak divit, že na konci svého krátkého života, kdy byl již vážně nemocen, odvážně vyznal: „Jsem připraven odejít, poněvadž jsem svůj život prožil a nepromarnil ani jednu minu-

Editorial

tu na to, co se Bohu nelíbí.“ Kdo z nás by nechtěl na konci své pozemské pouti učinit podobné vyznání? Pochopitelně, hřích se Pánu Bohu nelíbí a bez hříchu nikdo není (srov. 1 Jan 1,8), a proto je důležité nepromarnit žádnou příležitost k upřímné, dokonalé lítosti nad svými hříchy a jejich vyznání ve svaté zpovědi. A tak se, posílněni přijímáním Ježíšova Těla, udržujeme ve vnitřní touze nekonat nic, co se nelíbí Pánu Bohu. Carlo Acutis je nám v tom mimořádným příkladem.

Papež František na závěr Mezinárodního eucharistického kongresu v Budapešti ve své homilii vyzval k tomu, věnovat čas adoraci – způsobu modlitby, na který se příliš často zapomíná. Také sám živý Bůh, Ježíš, jak máme znamenáno u Alice Lenczewské, říká, že ani žádné putování do míst posvěcených jeho milostmi nenahradí setrávání před ním v tiché modlitbě srdce a v slzách zkroušenosti. (str. 6) A to dobře věděl i Carlo Acutis a také podle toho žil. A co my, jak si stojíme v těchto duchovních skutečnostech? A ještě si přidejme k tomu všemu jiné Ježíšovo slovo, k Alici Lenczewské, že každý vzdor jeho vůli zmenšuje možnost dosáhnout plnosti štěstí v nebi...

K základu duchovní výbavy – jak napovídají životy svatých – patří láska k Matce Boží. Panna Maria pak své

ctitele, kteří se jí odevzdají, odměňuje zprostředkováním Božích milostí, často způsobem zázračným. Blahoslavený Jan Beyzym a jeho misionářské dílo, zvláště mezi malomocnými, to dokazuje v míře vrchovaté. (str. 4–5) Je potřeba, aby se lidé zasvětili Neposkvrněné a aby u ní nacházeli zdroj síly a pomoci k přemáhání satana, snažícího se člověka odklonit, vzdálit od usilování na cestě do života věčného v nebi. Panna Maria však vítězí a dává naději i tehdy, kdy jde o záležitosti společenské, jako je znovupostavení Mariánského sloupu v Praze. (str. 9–10) Ačkoliv i zde nahlížíme podmíněnost duchovním chápáním. Panna Maria rovněž oslovuje a zasahuje i životy lidí nevěřících či jiného náboženského vyznání než katolického. Pro příklady můžeme sáhnout i do hudebního světa. (str. 10–11) A tak můžeme v měsíci říjnu, zasvěceném Panně Marii, rozjímat také nad tím, jaký je náš vztah k Neposkvrněné a do jaké míry jsme jí v plné důvěře oddáni a posloucháme ji jako její děti...

Eucharistie a Matka Boží – dva pilíře, na nichž jsou vystavěny životy světců a světic (vzpomeňme jen i věstecký sen sv. Dona Boska), na nichž by měly stát i naše životy, chceme-li dosáhnout vytouženého cíle naší pozemské pouti. Máme tu výhodu, že skrze příklady těch, kteří nás na cestě víry předešli, známe odpověď na otázku, jak konat v lásce pro dosažení podílu na životě věčném...

Daniel Dehner

Odlož na chvíli své starosti, aby ses mohl zamyslet nad tím, co je pro tebe nejdůležitější. I kdybys krácel v životě od úspěchu k úspěchu, bylo by ti to k ničemu, pokud by sis nezajistil to nejdůležitější: *podíl na věčném životě*. Právě dnes přichází za Pánem v této záležitosti mladý muž se závažným dotazem. U koho jiného je třeba hledat odpověď na základní otázku lidské existence? Poklekní spolu s ním před Pánem a vzdej mu božskou poctu, která mu právem náleží. S jeho moudrostí *se ti dostane všeho dobra, jeho slovo je plné života a síly*. Pros Ducha Svatého, abys Boží rady přijímal vždy s otevřeným a ochotným srdcem.

Mistře dobrý, co mám dělat? Není to otázka, kterou bys měl předkládat Pánu ustavičně? Není bezpečnější cesty než dát se vést tím, který obětoval všechno, aby tobě zajistil věčnou blaženost. Není nikoho, kdo by byl k tobě tak *dobrý* jako tvůj Pán. Jeho nejvyšší dobrota tě však také zavazuje, abys mu bezmezně důvěřoval.

Základní podmínka pro dosažení účasti na věčném životě je ovšem stále pro všechny táz: zachovávat přikázání, která Bůh nejen vložil do srdce člověka, ale také výslovně a slavnostně zjevil a oznámil. Ježíš nepřišel na svět, aby zrušil Desatero a umožnil pohodlnější život. Do oněch základních vět vložil jeho Otec na hoře Sinaj nezbytná moudrá pravidla, bez jejichž zachování není možné opravdové lidské soužití. Žádné z těchto přikázání není možné brát na lehkou váhu. Kdyby všichni lidé pokládali těchto deset vět za svaté, nestaly by se stále objemnější lidské zákoníky a nákladné mocenské prostředky zcela zbytečnými?

Horlivý muž, který klečí před Pánem, patří k těm, kteří tato přikázání skutečně dodržují. Proč tedy přispěchal? Protože pocítil ve svém srdci volání k dokonalosti. Na ty, kteří se nespokojují s tím, že dodržují jen to, co je přikázáno, ale ptají se i na Boží přání, pohlíží Pán s obzvláštním zalíbením. Bůh nechce vůči člověku vystupovat jako přísný zákonodárce, ale jako milující Otec. Ten, kdo se řídí láskou, nepotřebuje jiná přikázání než ta

největší: *Miluj Boha z celého srdce a bližního jako sebe*.

Mládenci, který hledá u Pána radu, však právě toto *schází*. Jeho srdce zcela zaujal majetek, a proto v něm není pro Boha a bližního dostatek místa. Je třeba odhodlat se k rozhodnému kroku: vyprázdnit srdce ode všeho, co není Bůh. Ježíš zná jednoduchý způsob, jak uvést všechno na správnou míru: *Prodej všechno, co máš, a rozdej chudým*.

Nelekej se takové rady, i když ti připadá *ostřejší než každý dvojsečný meč*. Klečíš přece stále před Pánem, který *jediný je dobrý*. Nepřišel proto, aby tě ozebračil, ale právě naopak: chce ti pomoci, aby se ti dostalo *všeho dobra a nespočetného bohatství*, abys měl *poklad v nebi*. A nejen to. Nabízí ti nedocenitelnou možnost, abys ho *následoval*. Co může být krásnějšího a bohatšího, než když můžeš jít stejnou cestou ke stejnému cíli jako Boží Syn? Přijímáš?

Bohatého mladíka, který přispěchal za Ježíšem s takovou nadějí, naplnila jeho slova velkým smutkem. Místo aby se zahleděl na to, co mu Pán nabízí, ohlíží se jenom za tím, co má opustit. Zalíbení v majetku zapustilo v jeho srdci příliš hluboké kořeny, zatemnilo jeho mysl, takže není schopen správně porovnat *poklady* a učinit rozhodný krok za skutečným a nepomíjejícím bohatstvím. Vstává a *odchází zarmoucený*. Odejdeš s ním, nebo zůstaneš?

Smutek si odnáší a smutek po sobě zanechal. *Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!* Tento Ježíšův povzdech je současně vážným varováním. Bohatství může být opravdu překážkou ke spáse. Kam směřuje tento svět, který z majetku učinil jediný smysl života? Můžeš se divit, že zůstává tak hluchý k Ježíšovu slovu?

Kdo tedy může být spasen? Petr si náhle uvědomuje, že to, co bylo pro bohatého mládence tak nepřekonatelé, Ježíšovi učedníci již vykonali bez velkého boje: *Všechno opustili a šli za ním*. Bude tedy pro ně platit Pánovo zaslíbení? *Amen, pravím vám, není nikoho, kdo by něco opustil pro mne a pro evangelium, aby už nyní, v tomto čase, a to i přes pronásledování, nedostal stokrát víc*. V úplné odevzdanosti a službě

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a pronáší soud i nad nejnvtitnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukryt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: »Nezabiješ, nezczizolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé

Dokončení na str. 8

Bohu najdeš **už nyní** stokrát více potěšení, než jaká ti mohou poskytnout všechny statky světa, a to i přesto, že tě svět pro tvou věrnost k Pánu Ježíši bude pronásledovat. Uvěříš Pánu, že *u Boha je možné všechno*?

Můj Pane, *dej mi Ducha moudrosti, ať navždy přestanu srovnávat s tebou to, co je jen trocha písku a co lze pokládat za bláto*. Odpuť mi, že jsi dosud mezi vším, co mám, byl pro mne často *posledním*. Zůstávej pro mne vždy *prvním*, ať se ukáže tvým služebníkům tvoje dílo a jejich synům tvá sláva.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 90,16.

Blahoslavený Jan Beyzym

V minulém čísle byla řeč o jezuitovi-misionáři, který položil život pro Krista v Guamu, v tomto čísle si přiblížíme život jezuitu-misionáře, který zemřel na Madagaskaru ve službě svým bližním, v nichž vždy spatřoval Krista.

„Riskovat život na bitevním poli nebo během epidemie po dobu několika hodin je možné u lidí s dobrým srdcem, nicméně vstoupit zaživa do hrobu, kde smrt číhá dennodenně na každém rohu, to už je výsledkem nadlidské odvahy,“ napsal jeden z francouzských novinářů po jeho smrti.

Blahoslavený Jan Beyzym vstoupil do hrobu zaživa tím, že žil mezi malomocnými, samaritánsky se o ně staral a přinášel jim lásku Spasitelovu.

Blahoslavený Jan Beyzym

Když se Jan 15. května 1850 v obci Beyzomy Wielkie na Volyni jako nejstarší hraběcí syn narodil, mohlo se zdát, že jej čeká bezstarostný život. Ještě ve 13 letech spolu s dalšími čtyřmi sourozenci pobíral lekce u soukromého učitele. Jenže pak vše změnilo neúspěšné povstání polských vlastenců proti ruskému hegemonovi, do jehož záboru část někdejšího Polska, v níž mladý Jan žil, připadla. Kozáci v odplatě spálili jejich rodinné sídlo a otec, do povstání zapojený, musel opustit své majetky, aby si zachránil život, neboť podle rozsudku propadl hrdlem.

Usadili se na Ukrajině v Kyjevě, kde si Jan přivydělával doučováním, aby pomohl matce udržet chod domácnosti. Až po roce se mohl vrátit do gymnazijních lavic a v roce 1871 vstoupil do kněžského semináře.

Rok nato požádal o vstup do Tovaryšstva Ježíšova. Byl přijat. Dvouletý noviciát a dalších osm let formace a studia završilo 26. července 1881 kněžské svěcení z rukou biskupa Albina Dunajewského. První kroky po přijetí této svátosti vedly mladého kněze do Tarnopole, kde se stal vychovatelem v konviktu, a po složení věčných slibů zamířil do konviktu chyrowského. V něm P. Jan více než jednu dekádu působil jednak jako vychovatel, jednak jako ošetřovatel v řádovém špitále a také jako učitel francouzštiny a ruštiny. Miloval květiny, zdobil jimi pokoje nemocných a hlavně oltář nemocniční kaple, v níž sloužil pro pacienty mše svaté.

Jeho svěřenci na něj vzpomínali jako na člověka s přísnou vizáží, ostrých rysů, energického, zásadového, pracovitého, zcela oddaného službě bližním. „*Za tatarským vzezřením se skrývalo zlaté*

srdce,“ napsal jeden z nich. Víc o něm nikdo nevěděl. „*Nerad o sobě mluvil, nikdo nic neví o jeho vnitřním životě,*“ dosvědčil jeden z Janových spolubratrů. Snad jen jeho sebeovládání bylo známé okolí. „*Je třeba nad sebou panovat. Musím se ovládat a varovat se někomu způsobit křivdu, protože cítím, jak to ve mně vře,*“ svěřil se jednou ve slabé chvíli.

Ačkoliv byl plně vytížený a jeho práce měla smysl, prahnul P. Jan Beyzym po něčem jiném. Toužil po naprostém odevzdání se Bohu a po službě těm nejpоследnějším a nejpotřebnějším, po službě opovrhovaným a malomocným. Dlouho prosil generálního představeného jezuitského řádu. „*Vím moc dobře, co je to lepra a nač musím být připraven, avšak nic z toho mě neodrazuje od mé touhy, ba právě naopak mě to přitahuje, poněvadž díky ta-*

Blahoslavený Jan Beyzym s malomocnými

kověto službě budu moci přinášet zadostiučinění za své hříchy,“ napsal mimo jiné.

Nakonec si generálovo svolení vyprosil. To už měl 48 let. Jeho novým působištěm se měl stát Madagaskar. Dne 30. prosince 1898 šťastně dorazil do jeho metropole Tananarive, kde se prakticky okamžitě zapojil do chodu špitálu pro malomocné v místě zvaném Ambahivoraka. Jak napsal v jednom dopise, myslel, že přijde do alešpoň trochu solidně vybaveného prostředí, „*namísto toho jsem spatřil nejhorší myslitelnou bídu a nic než ji*“, našel tam „*díru, ve které by nechťeli nocovat ani psi*“. Psal též, že se s hrůzou dozvěděl, že úřady i běžní lidé pokládají malomocné za vyvržence a že se při pohledu na podmínky chtěl nechtě rozplakat. „*Ti ubožáci hníjí zaživa, vinou čehož jsou na pohled tuze oškliví a nadto neskutečně odporně páchnou, nicméně nepřestávají být našimi bratry a sestrami. Ještě více mě ovšem trápí morální bída, jež pochází převážně z bídy materiální.*“

Nemocní leželi v rozvalinách domů bez oken, podlahy a nejnutnějšího vybavení. Mnozí z nich v blátě, všichni do jednoho v případě deště promoklí až na kost, všude kolem spousty hmyzu, špíny a plísně. Přesto měli nemocní tyto podmínky za jediné útočiště. Když onemocněli, vyhnali je příbuzní z jejich domova i vsi, a pokud se pokusili o návrat, přikázal je starosta města vyštvať třeba i za pomoci bičování. Už jen snaha získat kousek jídla či hlt vody u některého z domů končila vyháněním klacky a házením kamenů. Tito ubožáci tak umírali hladu na půli cesty, nejen na následky své nemoci, v zoufalství a bezmoci, opuštění i těmi nejbližšími.

Se svolením představeného se P. Jan Beyzym usadil v polorozpadlé chatrči u baráků nemocných, aby jim byl co nejbliž, a to dnem i nocí. Snažil se jim pomáhat, seč mohl. Sbíral pro ně almužny, potraviny, posluhoval jim v těch nejpotřebnějších věcech, žil s nimi, uprostřed nich, jako vůbec první kněz v dějinách Madagaskaru, on, hraběcí syn z Volyně. Nedbal na to, že se může nakazit, dokonce prosil o to, aby byl postižen malomocenstvím – namísto těch, kteří jim už trpí! Když úplně poprvé obvažoval malomocného, shlukli se kolem něj ostatní a potichu si šeptali: „*Podívej, on se vůbec nebojí.*“

Vzpomněl si též na svou lásku ke květinám a díky cibulkám poslaným na jeho objednávku z rodné země mohl osadit blízké okolí květinami. Ty pak jednak svou krásou oblažovaly zrak nemocných „černých pískslat“, jak jim s láskou říkával, jednak svou vůni přehlušovaly zápach z rozkládajících se těl. Pochopitelně neléčil pouze jejich těla, nýbrž i duše. Vyučoval je základům katolické věrouky, přibližoval ke Kristu, smiřoval je s ním. Rozdával jim škapulíře a růžence, zcela programově je učil přijímat Pannu Marii za Matku.

Pannu Marii ctil sám přímo vzorově. „*Patřím zcela Panně Marii. Svěřil jsem se jí se vším, připraven na všechno, co se mnou bude chtít učinit. Prosím ji jenom o to, aby mi, až mi bude zcela podle své libovůle něco přikazovat, vyprosila milost k věrnému vykonání jejích rozkazů a uchránila mě od odpadu od svaté víry a Tovaryšstva,*“ psal. Obrazem Panny Marie Čenstochovské, který si s sebou na Madagaskar přivezl, též ozdobil oltář špitální kaple.

Necele čtyři roky tam svědomitě pečoval o ubožáky nakažené leprou, až odtud v září roku 1902 odešel, aby pěšky vyrazil do 395 km vzdáleného města Fianarantsoa. (Po jeho odchodu úřady dosud fungující útulek pro malomocné uzavře-

ly a nemocné přesunuly do 6 hodin cesty vzdáleného špitálu pro 700 lidí, hlídáno ozbrojenými strážemi, aby odtud nikdo neutekl.)

Také v novém působišti pracoval více než na 100 %. Kolikrát pro vytížení nenašel čas ani na breviář. Doháněl to pak po nocích. Na nedostatek času si nestěžoval, komentoval to tak, že se aspoň nenudí. Spával na holé desce, vstával ve 3.30 ráno, usínal mezi 22.00–23.00. Mezitím se takřka nezastavil. Živil se stejně jako nemocní hrstí suché rýže, vypil trochu čaje či vody. Ve středy, pátky a soboty se postil, odmítal jíst něco lahodného. Když mu jednou přišel z rodné země balíček s kakaem, komusi ho obratem věnoval. „*To není pro mou tatarskou hubu,*“ prohlásil s drsností sobě vlastní. Nikdy nezaobaloval svá slova do libivých frází, mluvil zpřímá, „*natvrdo, jako kozák*“, jak říkával. To se ví, že si díky tomu nadělal řadu problémů, zároveň však svou upřímností dokázal vyjadřovat vděk jako málokdo.

S vydatnou pomocí polských emigrantů z celého světa, jimž adresoval prosby o finanční pomoc, zvláště pak díky svým rodákům z rozděleného Polska a čtenářům časopisu *Misje Katolickie*, na jehož stránkách publikoval své dopisy z Madagaskaru, začal v nedaleké Maraně stavět nemocnici pro chudé. Velmi často mu posílali příspěvky i ti úplně chudí, jež dokázal nadchnout pro dobré dílo. Tak mocně dokázal zapůsobit i na dálku, co teprve v osobním styku! V roce 1911 už do této

nemocnice pro 150 pacientů přijímal první malomocné a k jejich ošetřování pozval sestry z kongregace sv. Josefa z Cluny.

„*Já jsem naprostá nula, to vše tu stojí díky Nejsvětější Panně,*“ odmítal si připočítávat sebemenší zásluhy. Ostatně, pochlebování bytostně nesnášel. „*Až já zemřu, mé dílo poroste dál,*“ reagoval pro změnu na případné výtky těch, kteří nesouhlasili s tím, jakým způsobem špitál vede.

P. Jan Beyzym se činil opravdu ve všech směrech. Konal i práce, které se „*nenarizují ani zločincům*“, jak napsal jeden madagaskarský deník, „*dokonce si je zamíloval celým srdcem*“. Není divu, že došlo k okamžiku, kdy sám uleh. Už nemohl dál, byl totálně vyčerpaný. Vydal se ze všech sil.

Musel přitom trpět nevýslovně. Jeho tělo bylo jedna velká proleženina, v noci bolesti křičel, ale když se ho v mezičase, kdy se mu ulevilo, kdosi zeptal, zda zakouší velké bolesti, odpověděl: „*Co je to ve srovnání s utrpením Ježíšovým?*“

Nedlouho před smrtí požádal P. Jan řádového bratra, který bděl u jeho lože, aby jeho jménem šel mezi malomocné a poprosil je o odpuštění všeho, čím se vůči nim provinil a čím jim ublížil. Reakcí ubožáků postižených leprou byl hromadný výbuch pláče.

P. Jan Beyzym skonal 2. října 1912. Nevydal se už na Sachalin, kde chtěl vést apoštolát mezi odsouzenými zločinci a vyhnanci. Devadesát let poté (18. srpna 2002) ho v Krakově prohlásil Jan Pavel II. za blahoslaveného.

Blahoslavený Jan Beyzym s malomocnými, o něž se obětavě staral

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (71)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Pátek 17. 12. 1993, 8:55 h.

Žádné vnější působení pro druhé, větší podíl na náboženských obřadech, putování do míst posvěcených Mými milostmi nenahradí setrvávání přede Mnou v modlitební tichosti srdce a v slzách zkroušenosti.

To je první povinnost Mého učedníka, který se touží stát Apoštolem Lásky.

Maria setrvávala v tichu a v modlitbě, až na ni sestoupil Duch Svatý a oplodnil její nitro Láskou, aby žila v Lásce a pečovala o Lásku, než ji dá světu.⁽¹⁾

Apoštolové setrvávali – všichni spolu s Marií – a jejich srdce byla naplněna modlitbou tak vroucí, že na ně sestoupil oheň Ducha Svatého a naplnil je silou rodičích svatých skutků, měnících duše lidské, aby byly přivedeny do království Božího – stali se Apoštoly Lásky.

Je ve tvém srdci dost slzí zkroušenosti a setkávání se se Mnou v lásce, aby tvoje skutky byly svaté? Aby rodily svatost v těch, ke kterým jdeš, mezi kterými jsi?

„Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ (2 Kor 4,18)

– Dal jsi mi, Ježíši, milost poznání, ale nedal jsi mi milost proměny, abych žila plně Tvou Pravdou a láskou.

† Bolest rození trvá po celý život pozemský a očistcový, až se staneš hodna vejít do Domu Otce, abys tam žila v Pravdě a lásce.

Konej pokání a raduj se, že můžeš, že ta milost ještě trvá, že můžeš plakat nad svojí hříšností a nad hříšností světa. Že můžeš získávat milost spásy a svatosti pro své bližní.

Raduj se, že ta milost je ti dána v každém dalším dni.

Neděle 19. 12. 1993, 7:45 h.

– Jak se připravovat ke zpovědi?

† Plakat nad každým vzrušením srdce, které nebylo láskou.

Středa 22. 12. 1993, 4 h.

Kdo se nechce smířit s vlastním srdcem, ten utíká k vnější činnosti, k pobývání mezi lidmi. A kdo má srdce pyšné, hledá mezi nimi veliké činy, které by ho vynášely v jejich očích nad druhé.

Co hledáš ve svém životě? Snad to, aby si tě svět povšiml a ocenil? Nebo hledáš Mne – pokorného a tichého srdcem⁽²⁾, vždyť přece tak jsem se ukázal světu?

Jestliže Mne, Mé dítě, hledáš opravdově, uklidni své myšlenky, své činnosti, své kontakty s lidmi. Postav se přede Mnou a pohlédni na své srdce. Zmlkni a dívej se. Dívej se v Mé přítomnosti a spolu se Mnou.

Nebuď překvapená tím, co vidíš, množstvím práce, které tě čeká a jež zcela jistě přerůstá tvé síly. Důvěřuj a buď klidná, vždyť Já jsem s tebou. Já to budu všechno konat ve tvé přítomnosti. Budu to dělat pořádně a důsledně, když budeš se Mnou, když neunikneš ven.

Středa 7. 12. 1994

† Zachovej v srdci vděčnost vůči světu i lidem, kteří tím, že ti způsobili bolest, umožnili, žes poznala pravdu o sobě, abys mohla prosit Mé milosrdenství o spásu pro sebe i pro ně.

Neděle 26. 2. 1995

† Ať přímluvná modlitba za svět a za lidi trvá neustále ve tvém srdci – zvláště za ty, které ti ukazují důrazněji, které potkáváš na cestě svého života i ve své každodennosti.

Věř Mému slovu a Mým příslibům, že prosby splním – ačkoliv často jinak, než čekáš. Jinak, to znamená mnohem lépe, než dovoluje vidět lidská představitost.

Dítě Moje, buď plná radosti. Věz, že povolání, které dávám, se vždy shoduje s přirozenými předpoklady člověka. Když povolávám do služby pro Boží království, nelámu lidské sklony, ale očišťuji je a obohacuji.

Každého vybavuji k určeným úkolům na zemi ve chvíli stvoření a pro každého je připraveno místo v Otcově království.

Pondělí 27. 2. 1995

– Prosila jsem za mnohé: Sešli na nás svého Ducha, Pane...

† Nemohu, protože nechtějí.

Abych mohl, tvá prosba musí být silnější než jejich odpor.

† Buď opatrná v soudech o záležitostech i o lidech, protože nikdy neznáš celou pravdu.

– Pán mi ukázal (během zpytování svědomí), jak velmi se raduje, když může dát odpuštění někomu, kdo o ně prosí. Jak velice se raduje duše, která touží po očištění a kterou očišťuje. Staví ji jakoby na piedestal před celým nebem, aby byla obdivována její krása.

Sobota 18. 3. 1995

† Je-li člověk ochotný plnit Moji vůli a nestaví se proti ní, tak naplňuje své poslání, jaké jsem mu určil, když dostal život.

Každé vzdorování Mé vůli zmenšuje možnost dosáhnout plnosti štěstí v nebi.

Kdo touží naplňovat Moji vůli, plní ji, aniž o tom ví. Křivdou je vnučovat někomu vlastní povolání nebo povolání pro něj předpokládané. Nejvíce křivd v té oblasti činí rodiče svým dětem.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: *Słowo pouczenia*. Wydawnictwo Agape sp. z o.o., wydanie drugie zmienione, Poznań 2019.

Přeložila -vv-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 1,26–38.

⁽²⁾ Srov. Mt 11,29.

Autostráda do nebe

„Čím častěji přijímáme Eucharistii, tím víc se stáváme podobnými Ježíšovi a už na této zemi máme předchůť rájem“ říkával patnáctiletý Carlo Acutis, dnes již blahoslavený.

„Naším cílem musí být nekonečnost, ne konečnost. Jsme odedávna očekáváni v nebi...“ S touto vírou Carlo obětoval svůj život za církev a papeže. Nám zase zanechal svědectví, že každý může žít evangeliem a realizovat ho v konkrétních situacích. Chlapec přesvědčoval, že slovo Boží musí být buzolou, která bez ustání řídí naše kroky. V jeho „*batohu na cestu ke svatosti*“ nemohla chybět každodenní mše svatá a svaté přijímání, ani růženec a úryvek z evangelia i chvíle eucharistické adorace, týdenní zpověď a ochota odřeknout si něco pro druhé. „*Být neustále sjednocen s Ježíšem – to je program mého života,*“ přiznával.

Obyčejný neobyčejný

Všichni, kdo znali Carla Acutise, narozeného 3. května 1991 v zámožné italské rodině, zdůrazňují, že to byl normální chlapec. Rád se díval na pohádky, dováděl se psy, hrál na saxofon, hrál fotbal i počítačové hry. To, že neměl sourozence, ani vysoký společenský status rodiny mu nepřekáželo v budování vztahů s druhými. Carlo se projevoval jako ochránce osamělých žáků a také jako ochotný spolužák, který pomáhá v učení slabším. S jeho pomocí mohli počítat především ti, kdo měli problémy s informatikou. Chlapec jim imponoval nejenom svými vynikajícími schopnostmi (jeho dovednostmi v programování byl nadšen mj. tvůrce počítačových programů a autor akademických učebnic v oboru informatiky), ale i zralým přístupem k soudobým médiím. V době, kdy „*60 % mladistvých od 8 do 16 let otvírá pornografické stránky, to znamená, že vystavují svou sexualitu naprosté deformaci, poněvadž pornografie škodí citovému a emocionálnímu rozvoji,*“ stěžuje si Carlova matka Antonia, „*pro Carla byl internet nástrojem evangelizace, prostředkem, jak se vypravit tak daleko, jak je to možné, a všude zanést evangelium,*“ dodává. Carlo vytvořil internetovou výstavu o eucharistických zázracích, aby se všem připomínalo, že Eucharistie je skutečná Je-

žišova přítomnost. Začel se do životních příběhů různých svatých, které také zpřístupňoval na svých stránkách. Rozšiřoval zprávy o zjeveních Matky Boží a její výzvy a předával informace o mariánských svatyních ve světě.

Privilegium

Veliká touha setkat se s Ježíšem v Eucharistii ho stále provázela od doby, kdy ve věku sedmi let poprvé přijal svaté přijímání v klauzurním řeholním společenství Poustevník řehole sv. Ambrože. „*Každodenní Eucharistie byla jeho nejhlubší potřebou,*“ vypráví Antonie. „*Když jsme někam jeli, první věc, na kterou se ptal, bylo to, zda je v hotelu kaple, kde bude moci potkat Ježíše. Nikdy ho nepřestal přijímat, ani když byl nemocný. Říkával, že »Eucharistie je jeho autostrádou do nebe«.* Carlo pociťoval, že máme větší možnosti než ti, co žili před dvěma tisíci lety, protože oni, aby mohli Ježíše spatřit, museli často cestovat, zatímco nám stačí jenom zajít do blízkého kostela a Ježíš už tam na nás čeká!“

„*Čím častěji přijímáme Eucharistii, tím víc se stáváme podobnými Ježíšovi a už na této zemi máme předchůť ráje,*“ říkával Carlo. „*Podle mě mnoho lidí nechápe opravdově a hluboce význam mše svaté,*“ stýskal si. „*Kdyby si všichni uvědomovali, jakým štěs-*

Carlo Acutis

Carlo Acutis

tím nás Ježíš obdaroval, když nám dal pokrm, čili svatou Hostií, chodili by do kostela denně, aby se mohli podílet na požívání plodů vykonávané oběti, a nezapývali by se tolika nepotřebnými záležitostmi! (...) Díky plodům každodenní Eucharistie se lidské duše posvěcují způsobem naprosto neobvyklým a neriskují, že se octnou v nějakém nebezpečí, které by mohlo uškodit jejich spáse.“

Carla trápil nejenom postoj katolíků nedoceňujících Eucharistii, ale i kněží, kteří bez náležitě úcty a jen s rutinou slouží mši svatou. On sám se snažil prožívat bohoslužbu v nejhlubším soustředění a ve chvíli obětování připojovat své modlitební úmysly. „*Kdo by se mohl za nás skutečně přimlouvat, ne-li Bůh, který se obětuje Bohu Otci?*“ – kladl řečnickou otázku.

Dotknutí nekonečnou láskou

Po mši svaté Carlo obyčejně ještě zůstával v kostele na chvíli adorace. Velmi dobře rozuměl, co znamenala slova sv. Jana Pavla II.: „*Je krásné důvěrně s ním rozmlouvat, ležet na jeho hrudi jako milovaný učedník (srov. Jan 13,25) a nechat se jemně pronikat nekonečnou láskou jeho srdce.*“ (Ecclesia de Eucharistia, 25) „*Když se vystavujeme slunci, opalujeme se..., a když stojíme před eucharistickým Ježíšem, stáváme se svatými,*“ připomínal.

Otci, který mu jednou nabídl účast na pouti do Svaté země, chlapec odpověděl: „*Jestliže Ježíš přebývá mezi námi vždycky,*

kdekoliv se nachází proměněná Hostie, jaký smysl má putování do Jeruzaléma a návštěva místa, ve kterém žil před dvěma tisíci lety? Dnes musí být ten svatostánek navštěvován se stejnou zbožností.“

Speciální mise

Ačkoliv Carlo nikdy do Jeruzaléma necestoval, s velkou radostí putoval do mariánských svatyní v Lurdech a ve Fatimě, v nichž Matka Boží vyzývala k modlitbě a k pokání. Jeho matka Antonie vypověděla, že Carlo „zůstal pod dojmem toho, co řekla Maria ve Fatimě, že je mnoho duší, které jdou do pekla, poněvadž není nikdo, kdo by se za ně modlil a konal pokání. Chlapec si plně uvědomoval, kolik my tady na zemi můžeme udělat pro duše v očistci. Ve své prostotě obětoval malá odříkání, jako například odpolední svačinu, kterou nejdenně odmítl, nebo oblíbený film, na který se nedíval. Všechno to obětoval Marii za ty, kteří už odešli...“

„Smutek je zrak obrácený na sebe samého, štěstím je zrak směřovaný k Bohu,“ říkal Carlo. Ke každodenní modlitbě přidával úmysl, aby „všichni lidé poznali Krista“.

Nepočítal svůj čas, který věnoval druhým: dětem v oratoři, chudým ve výdejné jídlu otců kapucínů. „Zastavoval se a rozmlouval s každým, koho potkal cestou, když jezdil na kole. Přinášel deky a teplé jídlo bezdomovcům. Vždycky myslel na druhé. Když si musel koupit boty, vybral dva páry a jeden daroval chudým. (...) V den jeho pohřbu byl kostel přeplněný,“ vzpomí-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud

uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

ná matka. „Přišlo mnoho lidí, které jsem nikdy dříve na vlastní oči nespatriila: bezdomovci, ubožáci... Každá osoba byla pro Carla velmi důležitá. V každém spatřoval Kristovu tvář.“

Chlapcova touha po tom, aby všechny dovedl k Ježíši, přinášela ještě za jeho života konkrétní plody. Díky mladíkově modlitbě matka jeho kamaráda po třiceti letech přistoupila ke svatě zpovědi a jedna z hinduistek zaměstnaných u jejich rodiny přijala křest v katolické církvi.

Zvláštní trénink

Možná, že to vlastně neustávající trénink v opakování svého „ano“ v každodenních situacích - vůči chudákům, ve kterých viděl Ježíše, „ano“ vůči malým

odříkáním se, která obětoval s myšlenkou na druhé, „ano“, které se projevovalo jako „ne“ vůči tomu, co mohlo ničit jeho vztah s Bohem a s druhými, [možná právě tento trénink] připravoval Carla na to, aby mohl vyslovit své nejdůležitější „ano“ také tváří v tvář leukémii typu M3, která se jednoho dne objevila v jeho organismu. Jeho blízcí, vědomi si vážného stavu patnáctiletého mládence, až do konce počítali se zázrakem uzdravení.

Nemocniční personál si Carla zapamatoval jako výjimečného pacienta. Chlapec zaujal lékaře i ošetřovatelky svým postojem - snášením velikého utrpení beze slova stížnosti. Při prvních bolestných stavech řekl, že celé utrpení obětuje za Svatého otce a za církev... Vyznal také: „Jsem připraven odejít, poněvadž jsem svůj život prožil a nepromarnil ani jednu minutu na to, co se Bohu nelíbí.“ Odešel z tohoto světa 12. října 2006. Dnes je blahoslaveným.

Carlův život se může pro nás stát ukázkou cesty, jak je možné realizovat sám sebe a být zakořeněn ve světě, ale „ne z tohoto světa“, plnit fascinující úmysl Boha, který nás už od věků připravoval, a pomáhat ho odhalit druhým. Příklad tohoto mládence připomíná všem, a obzvláště těm, které svět nechává na okraji, jak velkou hodnotu dal Bůh každému z nás, když k nám denně vychází v Eucharistii, aby s námi večerel ve svatostánku našich srdcí. Nenecháme to pozvání bez odpovědi...

*Z Miujcie się! 5/2018 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Hřích, lež, pravda, kajícnost, tradice a osudy národa a státu (3 – dokončení)

„BOŽÍ MLÝNY“ A MODERNÍ DOBA

7. Stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze

Po vyhlášení Československa 28. října 1918 došlo několik dní poté ke stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Ti, kdo tak učinili, chtěli svrhnout i sochy z Karlova mostu do Vltavy – chtěli tak snad i zavrhnout panovníka Karla IV.? Nebyly jejich činy nerozvážené, neprozíravé a de facto vandalské a historicky destruktivní?

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze byl postaven v roce 1650 jako poděkování za ochranu Panny Marie při obléhání Prahy švédským vojskem, kdy pražští měšťané a studenti ubránili město proti profesionální armádě po dobu více než tři měsíců. Mariánský sloup byl stržen v den 270. výročí odchodu švédských oblehatelů Prahy 3. listopadu 1918 – jak již bylo řečeno, několik dní po vyhlášení samostatného československého státu. Není již samotné datum svržení Mariánského sloupu znamením Božího dopuštění? Mariánský sloup byl stržen na základě nepravdivé domněnky, že byl postaven na památku porážky protestantů na Bílé hoře v roce 1620.

Československo tak dostalo do vínku pohrdání pravdivou historií svých národů a pohrdání statečností svých předků při obraně města i země. Vnímání urážky statečností předků bránících Prahu před rabujícími Švédy v roce 1648 jako by bylo předznamenáním neblahých dob, které se naplňují v momentu, kdy se Československo v roce 1938 podřídilo mnichovskému diktátu a vzdalo se tak práva na obranu. Tyto souvislosti z pohledu dalších desetiletí 20. a 21. století připomínají opět „Vyšší“ chod dějin.

Věříme, že za stržení Mariánského sloupu bylo po více než 101 letech dáno zadostiučinění jeho obnovou, a doufáme, že se naplní slova zesnulého Františka kardinála Tomáška, že obnova Mariánského sloupu, je „symbolem návratu ke slušnosti a tradicím křesťanské Evropy, ale především

nám dává naději, že znovu neupadneme do područí tupého násilí a bídy z východu nebo konzumního ateismu ze západu“, a povede tak k duchovní a náboženské obnově nejen v českém národě, ale i v Evropě.

8. Vyhnání bl. císaře Karla I. a jeho manželky Zity

Urážka Panny Marie stržením Mariánského sloupu nebyla bohužel jedinou nespravedlností, vloženou do vínku nového státu.

V roce 1918 nejen český národ, ale národy střední Evropy odvrhují svého zákonného krále, později blahoslaveného, Karla Rakouského, a vyhláší sekulární republiky. Osud těchto států není valný. Bývalé Československo a Jugoslávie byly zmitány národnostními rozpory, které zasáhly i Rumunsko. Maďarsko prošlo nejdříve rudým (bolševickým), pak bílým terorem. K likvidaci posledního pokusu legitimního a korunovaného uherského krále Karla IV., tj. císaře a krále bl. Karla I. vykonávat jeho „svatý úřad“ v Maďarsku, byly použity stejné prostředky jako k vyvraždění Slavníkovců na Libici – vojsko, které podporovalo návrat bl. Karla Rakouského, bylo přepadeno v době příměří.

Blahoslavený Karel I. s manželkou Zitou

Je to opravdu jen náhoda, nebo rukopis týchž sil zla?

Vina za tento hříšný čin nepadá jen na Maďary, ale i na další národy – Rumunsko, bývalých států Československa a Jugoslávie, které vyhrožovaly válkou, pokud se legitimní král vrátí na svůj trůn. Císař nebyl zavražděn, jako Slavníkovci, pouze mu nebyly poskytnuty prostředky na živobytí a v důsledku toho onemocněl a předčasně zemřel. Je nutné připomenout, že bl. Karel I. je po ženské linii Přemyslovec. Byl to právě bl. Karel Rakouský, kdo připravoval reformu monarchie, která měla zajistit národům plnou svrchovanost a podmínky pro kulturní a hospodářský rozvoj spolu s existencí silného celku, který by mohl odolávat expanzivním snahám Německa i Ruska⁽¹⁾. A přesto je jeho svržení i svržení legitimních potomků Přemyslovců, tedy Habsburků, většinou českého národa oslavováno.

Ve vyhnanství na Madeiře, když neměl prostředky k živobytí, protože mu nástupnické státy Rakouska-Uherska, včetně Československa, zabavily veškerý majetek a odmítly poskytnout rentu, byl nucen žít v nevyhovujícím, vlhkém domě. Blahoslavený Karel se svojí kvalifikací politika a vojáka (vojevůdce) neměl ve vyhnanství šanci získat nějaké zaměstnání. Prochladnul, onemocněl a zemřel na zápal plic v 34 letech. Na smrtelné posteli se modlil za český národ, aby v něm nedošlo k náboženskému rozkolu, a své utrpení obětoval za to, aby jeho národy zase našly cestu k sobě. Není divu, že se dnes k bl. Karlovi v Evropě i v Americe pořádají modlitební akce o zastavení koronavirové hrozby.

Další osud nástupnických států Rakouska-Uherska? Bující nacionalismus, vrcholící v německém nacismu, rozpad Československa a Jugoslávie, nacistická okupace nebo nepřímá nadvláda nacistického Německa, druhá světová válka, po jejím skončení 40 let komunistické totality, po jejím ukončení další rozpad Československa a Jugoslávie, v bývalé Jugoslávii spojený s krvavou válkou.

Po roce 1948 u nás následovalo 40 let komunistické diktatury a nové pronásledování, dokonce popravy nevinných a vyhnanství. Za všechny vzpomeňme alespoň umučeného P. Josefa Toufara, popravené kněze z případu Babice a nejdříve internovaného a později do vyhnanství poslaného kardinála Josefa Berana. To vše, včetně procesů 50. let 20. století, se dělo za mlčení většiny národa. I za tento mlčenlivý, i když často vynucený souhlas, je třeba vykonat pokání a smírnou modlitbu.

Není snad nasnadě toto dění vnímat jako Boží dopuštění a trest za nezákonné svržení legitimního krále, dokonce světce, a jeho potomků?

Není snad vhodné pokání a zadostiučinění národů za zlé činy svých představitelů, které svým mlčením schválili a které mnozí dosud oslavují? V každém případě je nutné přihlásit se k památce bl. Karla z Domu Rakouského, tj. rakouského císaře, českého, uherského a chorvatského krále, vzdávat mu úctu nejen liturgicky, ale – a to zejména – v srdci.

Zdá se, že nás v tomto konání předbíhají v USA, kde se začaly organizovat modlitby k bl. Karlu Rakouskému o zastavení epidemie covid-19. Tato úcta se postupně šíří i v Evropě.

Domnívám se, že by bylo vhodné, aby památka bl. Karla Rakouského byla u nás liturgicky slavena jako památka nebo svátek, nejen jako nezávazná památka, jejíž slavení je nepovinné.

Bude to však stačit? Nebude si Bůh přát víc? Např. aby legitimním, pokrevním potomkům sv. Ludmily a Karla IV. (Přemyslovců, Lucemburků, Jagellonců a Habsburků), kterým bylo ublíženo, byla vrácena jejich práva?

Nebo si Bůh bude přát, aby oběť bl. Karla Rakouského za jeho národy nebyla marná a středoevropské národy znovu našly cestu k sobě?

Možná by bylo dobré i o tom přemýšlet a prosit, abychom poznali Boží vůli.

9. Státy se udržují těmi ideály, ze kterých se zrodily

V historickém pohledu jsme viděli, jak se v našich dějinách zastávala nepravda, blud, lež, viděli jsme zrady a porušování přísahy, viděli jsme ale také pravdu a kajicnost.

Český stát byl založen na křesťanství, to znamená na pravdě, morálce, vzájemné úctě a pokání. Lze ale pochybovat o tom, že na stejných základech bylo vybudováno Československo. V jeho základech vidíme příliš mnoho lži, nedodržených slibů, např. daných Slovákům atd. Toto dědictví zatěžuje i současnou Českou republiku. Nepřekvapuje proto, že osudy státu ani jeho občanů nebyly a nejsou dobré. Nelze očekávat dobrou budoucnost postavenou na setrvalém odmítání ucelené pravdy a neuznání vlastních chyb. Můžeme v tom shledávat i naplnění hesla prezidentské standarty „*Pravda vítězí*“.

Abychom mohli pravdivě reflektovat vlastní dějiny, je třeba obecné shody na přijímaném morálním řádu, alespoň na přirozeném morálním řádu. Lidé nemohou trvale žít lidská práva bez nejvyšší morální autority – bez Boha. Demokracie přímo vyžaduje, aby společnost měla shodu na přijatém morálním řádu. Nelze se podrobovat měnícím se menšinám, jak se stává v demokracii. To vede v důsledku k totálnímu rozdělení společnosti, k anarchii a následně až k reakci totality.

Proto je lepší jít cestou přijetí nápravy – přijetím pravdy i vin a kajicností s prosbou o příznivou budoucnost. Tím se nám otevírá naděje – obrátit naši historii k dobru a morálce. Připomeňme, že sv. Jan Nepomucký i bl. Karel I. jsou v Evropě a Americe uctíváni. Svatý Jan Nepomucký jako

mučedník pravdy a bl. Karel I. aktuálně jako ten, kdo jako mučedník smrti na zápal plíc je silou k zastavení koronaviru. Nesmíme zapomínat, že Bůh ve svém milosrdenství může odpustit kajícímu jakýkoli hřích, ale kdo odmítá pokání, tomu zbývá jen Boží spravedlnost.

Vnímáme, že duchovní síly jsou dnes, ve všeobecném názorovém chaosu a těžké koronavirové situaci, rozhodující. Chceme-li proto alespoň částečně napravit historické hříchy našeho národa a vnést pravdu, úctu a ochranu našich světců do našich dějin a životů, je nutné usilovat o obnovu křesťanského charakteru českého národa i Evropy. Možná se to mnohým zdá neuskutečnitelné, ale musíme si udržet optimismus, jako skupina mužů v jeskyni Covadonga po muslimském dobytí Španělska v roce 718 (uváděno i 722), která přísahala, že dobudou Španělsko zpět. Nedobyli ho oni, ale jejich potomci. Musíme si být jisti, že reprezentujeme pravdu, důsledně ji hlásat a mluvit o Bohu, ať je pravda vhod či nevhod, a nevyhýbat se ani pokání. Je to cesta, jak znovu christianizovat naši zemi i Evropu a zachránit je tak pro budoucnost.

Poznámky:

⁽¹⁾ Více podrobností např. na <https://docs.google.com/document/d/1HRKicDJP9MID8wezR4GXv6iEtUoUHPiqrzRuWE87pro/edit>

Matka Boží, hvězda nebeských tónů

Z deníku Italské biskupské konference „Avvenire“

Bohorodička po staletí inspirovala hudební skladatele všech dob, od gregoriánského chorálu přes Verdiho po lidové zpěvy. G. P. Palestrina a M. A. Charpentier podepsali dvě partitury ke mši ze slavnosti Nanebevzetí a nemenší vliv měla Maria na protestanta Johanna Sebastiana Bacha.

Hudba každé doby chválila, vyvyšovala a slavila „božskou dívku, katedrálu ticha“, chceme-li použít veršů italského teologa a básníka Davida Marie Turola. Hudba kontemplovala Matku Boží prostřednictvím univerzálního notového zápisu, a dokonce vyprávěla o jejím nanebevzetí. Antifona z druhých nešpor slavnosti Na-

nebevzetí, „Maria byla vzata do nebe, anděl se z toho raduje a zpívají Pánu chvály“, podnítila vznik skladeb, které si ještě zaslouží docenění. Počínaje Giovannim Pierluigim Palestrinou (1525–1594) a jeho motetem „*Assumpta est Maria in coelum, gaudent angeli*“.

„Dosahuje zde absolutního vrcholu v horlivém zaujetí a schopnosti vyvolat pohnutí v posluchačově nitru,“ vysvětluje Mons. Vincenzo De Gregorio, předseda Papežského institutu pro sakrální hudbu. Ze zmíněného moteta Palestrina později vyšel při kompozici mše ze slavnosti Nanebevzetí, *Missa Assumpta est Maria*, jedné z dvaadvaceti šestihlasých mší to-

hoto renesančního mistra. Ta skladba je perlou, která prorazila rovněž do reformovaných církví.

Sto let po Palestrinově smrti se datuje další vrcholné dílo, uctívající „srpnovou Pannu“. Jde o mši *Missa Assumpta est Maria* francouzského barokního skladatele Marca-Antoina Charpentiera (1643–1704), zajímavého mariánského ctitele, známého spíše preludiem k *Te Deum*, které se stalo znělkou Eurovize. Jeho mši prostupuje působivá, až melancholická něha, ale zároveň nebyvalá vřelost. „Je to rozporuplná skladba,“ potvrzuje Mons. De Gregorio, „stejně jako je paradoxní, nakolik Mariino nanebevzetí ovlivnilo umělecké dějiny. Efezský koncil roku 431 potvrdil, že Maria porodila Boha, a může být tedy nazývána Boží Matkou. Museli jsme však čekat do poloviny minulého století (1950) na vyhlášení dogmatu o Nanebevzetí, přestože již od šestého století tato skutečnost pronikala do ikonografie, a zároveň také do hudby.“

„Povýtce mariánským textem je *Zdrávas, Maria*. Podává souhrn naší víry vedoucí ke Kristu a vyzdvihuje tajemství vtělení Boha, který se stal člověkem,“ pokračuje předseda Papežského institutu pro sakrální hudbu. Nejznámější mariánská modlitba se objevuje v partiturách napříč hudebními styly – od Palestriny po rakouského skladatele Antona Brucknera (1824–1896), nevyjímajíc některé kuriózní případy. „Mám na mysli slavné melodie Franze Schuberta (1797–1828) a Charlese Gounoda (1818–1893), které původně nevznikly jako sakrální skladby, a teprve později k nim byla připojena slova *Zdrávasu*. To dosvědčuje, že lidová intuice přesahuje veškerou úzkoprsost a akademismy. Nicméně je třeba dodat, že *Zdrávas*, vzhledem k tomu, že se nejedná o ryze liturgický text, byl brzy přeložen do běžného jazyka, což ještě zvýšilo jeho mimořádnou přitažlivost.“

Mezi různými verzemi *Ave Maria*, které si zaslouží poslech (a možná i zpěv), jsou skladby Saveria Mercadanteho (1795–1870) a Lorenza Perosiho (1872–1956). „Na jihu Itálie je velice oblíbená *Zdrávas, Maria* neapolského skladatele Raffaella Cimmaruty (1855–1893), hudebníka žijícího v druhé polovině devatenáctého století, kde byl náboženský

text rovněž naroubován na již existující melodii,“ popisuje De Gregorio, rodák z ostrova Capri. Totéž se stalo s *Ave Maria* operního skladatele Pietra Mascagniho (1863–1945), původně intermezzem v opeře *Sedlák kavalír*. Modlitba začínající andělským pozdravením je rovněž součástí několika oper – Giacomo Puccini (1858–1924) ji zakomponoval do svého díla *Sestra Angelika* a Giuseppe Verdi (1813–1901) do opery *Othello*. „Od posledně jmenovaného italského skladatele můžeme připomenout rovněž sborovou modlitbu k Panně Marii, Královně andělů (*Vergine degli Angeli*), z opery *Síla osudu*. Dokládá, že Maria přitahuje významné skladatele, kteří jsou spíše skeptičtí, anebo se nevyznačují nějakou zvláštní náboženskou vnímavostí. Zasáhl je však tento nejvyšší symbol ženství a mateřství,“ objasňuje Mons. De Gregorio.

Dalším zdrojem pro sakrální hudbu o panenské Matce jsou mariánské antifony. Tato nepřesná definice zahrnuje texty z denní modlitby církve, pronášené v závěru kompletáře: *Salve Regina, Regina Coeli, Alma Redemptoris Mater* či *Ave Regina Caelorum*, zhudebněné významnými autory. Pod partituru antifony *Zdrávas, Královno* se kupříkladu podepsali Alessandro Scarlatti (1660–1725), Antonio Vivaldi (1678–1741), Georg Friedrich Händel (1685–1759) nebo Giovanni Battista Pergolesi (1710–1736). Za strhující *Alma Redemptoris Mater* (Slavná Spasitele Matko) vděčíme opětovně Palestrinovi, zatímco u *Regina coeli* (Raduj se, Královno nebeská) najdeme řadu polyfonních variant. Johann Michael Haydn (1737–1806) složil tklivou *Ave Regina Coelorum* (Zdráva buď, Královno nebe), kdežto verzi téže antifony pro slavnost Nanebevzetí zkomponoval italský renesanční šlechtic a hudebník Carlo Gesualdo (1566–1613).

Magnificat, mariánský hymnus, kterým vrcholí nešpory, se nesl notovým záznamem Palestrinovým či Vivaldiho. Zhudebnili jej též Claudio Monteverdi

(1567–1643) nebo Francesco Durante (1684–1755), ale také evangelík Johann Sebastian Bach (1685–1750). „Za luteránské reformace, ačkoli eucharistický obřad pozbývá na intenzitě, není nijak dotčena denní modlitba církve. Nešpory zůstávají a *Magnificat*, jako biblický zpěv, vyvolává velikou pozornost,“ konstatuje Mons. De Gregorio. Německý překlad *Magnificat* (*Mein Herz erhebet Gott den Herrn*) tak posloužil za inspiraci k motetu Felixe Mendelssohna-Bartholdyho (1809–1847), praktikujícího luterána se židovskými kořeny.

Nesmíme zapomenout ani na *Stabat Mater*, hymnus, jehož autorství tradice připisuje Jacoponemu da Todi. „V jeho centru stojí tragičnost synovy smrti, která se zrcadlí v Kristově utrpení, nahlíženém očima věřícího, jehož zrak se upírá na Marii,“ vysvětluje předseda Papežského institutu pro sakrální hudbu. „K této sekvenci se přihlásily více než čtyři stovky hudebních skladatelů,“ dodává, „příčemž *Stabat Mater* Gioacchina Rossiniho (1792–1868) je mistrovským dílem o nic menším než slavné Pergolesiho zhudebnění.“ Ze současných skladatelů jmenujme Estonce Arva Pärta, jehož *Stabat Mater* získalo ocenění v roce 2008 a jehož *Magnificat* ve stylu tintinabuli se pohybuje na hranici mezi monodií a polyfonií.

A konečně k mariánským námětům náleží rovněž *Loretánské litanie*, které v nebeské tóny proměnili jak Palestrina a Monteverdi, tak Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) ve svých *Litaniae de Beata Maria Virgine Lauretanae*, uzavírá v listu *Avvenire* Mons. Vincenzo de Gregorio.

Z deníku Italské biskupské konference „Avvenire“ přeložila Jana Gruberová

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs/cirkev/news/2021-08/matka-bozi-hvezda-nebeskych-tonu.html
(Redakčně upraveno)*

7. POUSTEVNICKÝ POBYT ve dnech 25.–29. 10. 2021

Téma: Vyzkoušet si cestu do hlubin své duše s Pánem pod odborným vedením v tichu horské přírody.

Lektor: P. Günther Ecklbauer, OMI (www.farnostmanetin.cz). **Cena:** 2 970 Kč za osobu.

Kde: Horské středisko Eljon, Špindlerův Mlýn 33,

e-mail: info@eljon.cz • tel.: 732 580 154 • www.eljon.cz

Benedikt XVI.: Uzákonění stejnopohlavního manželství je „deformací svědomí“

V úvodu nového souboru svých spisů o Evropě Benedikt XVI. uvádí, že „s uzákoněním tzv. stejnopohlavního manželství v šestnácti evropských zemích nabyla problematika manželství a rodiny nové dimenze, kterou nelze přehlížet,“ a že jsme svědky „pokřivení svědomí“, které také zasáhlo některé církevní kruhy.

„Jsme svědky deformace svědomí, která zjevně pronikla hluboko mezi skupiny katolíků,“ píše emeritní papež. „Na toto nelze reagovat nějakým drobným mravním poučením, dokonce ani exegetickým odkazem. Tento problém je hlubší, a proto musí být řešen v základních pojmech.“

Úvod, který byl 16. září 2021 uveřejněn italskými novinami *Il Foglio*, byl napsán k italské knize s názvem „Skutečná Evropa: Identita a mise“. Kniha zahrnuje texty Benedikta XVI. napsané jak před jeho pontifikátem, tak během něho, ten trval od roku 2005 do roku 2013. Autorem předmluvy ke knize je papež František.

V této předmluvě papež František píše, že „za mnoha slovy a prázdnými proklamacemi je v dnešní Evropě samotná myšlenka respektu ke každému lidskému životu stále více ztracena, počínajíc ztrátou vědomí jeho posvátnosti, tedy právě zmatkem ve vědomí, že jsme Božími tvory.“

„Benedikt XVI. se nebojí po celá léta s velkou odvahou a předvídavostí odsoudit mnohé projevy tohoto dramatického zřeknutí se myšlenky stvoření až do současných, konečných důsledků, popsaných přesvědčivým a naprosto jasným způsobem v úvodním textu,“ píše papež František.

Ve svém úvodu emeritní papež poukazuje na to, že důležité je všimnout si, že

koncept „stejnopohlavního manželství“ je „v rozporu se všemi kulturami lidstva, které následovaly jedna po druhé až po současnost, a tedy značí kulturní revoluci, která se přičí celému tradici lidstva do dnešního dne.“

Zdůraznil, že není pochyb o tom, že různé kultury mají rozdílné právní a morální koncepty manželství a rodiny, jako například dalekosáhlé rozdíly mezi polygamií a monogamií. Také ale upozornil, že základní společenský celek nikdy nezpochybňoval skutečnost, že existence lidské bytosti ve své mužské a ženské formě je určena k plození, „stejně jako skutečnost, že společenství muže a ženy a otevřenost k předávání života určují podstatu toho, co je nazýváno manželstvím“.

„Základní jistota, že lidstvo existuje jako muž a žena; že předávání života je úloha přidělená lidstvu; že je to společenství muže a ženy, které tomuto úkolu slouží; a že v tomto, mimo všechny rozdílnosti, spočívá podstata manželství - jde o počáteční jistotu, která byla lidstvu až dosud zřejmá,“ píše Benedikt XVI.

Emeritní papež dále napsal, že zásadní otřes této myšlenky přišel s vynálezem hormonální antikoncepce a možnosti oddělení plodnosti od sexuality, které nabízí. „Toto oddělení ve skutečnosti znamená, že v tomto smyslu jsou všechny formy sexuality ekvivalentní. Základní kritérium již neexistuje.“

Toto nové poselství podle emeritního papeže hluboce přetváří mužské a ženské svědomí - nejdříve povolna a nyní jasněji. Z oddělení sexuality od plodnosti pak docházíme k opaku, že „o plodnosti lze přirozeně smýšlet i bez sexuality“. Bene-

dikt XVI. poznamenává, že se tudíž zdá jako správné již nenechávat plození lidí na „příležitostné vášni těla, ale spíše plánovat a produkovat člověka racionálně“.

Lidská bytost tedy již není „plozena a počata, nýbrž vyráběna“, což naznačuje, že lidská osoba není darem, který má být přijat, ale „produktem plánovaným naším počínáním“, zdůraznil. Pokud můžeme naplánovat vytvoření života, pak musí také platit, že dokážeme naplánovat jeho zničení, dodal a poukázal na to, že rostoucí podpora asistované sebevraždy a eutanazie jakožto „plánovaného konce života jedince je nedílnou součástí popisovaného trendu“.

Otázka stejnopohlavního manželství není otázkou toho být „trochu více tolerantní a otevřený. Spíše se nabízí základní otázka: Kdo je člověk? A s ní také otázka, zda existuje Stvořitel, nebo jsme všichni jen vyrobenými produkty.“

„Nabízí se tato alternativa: buď je člověk Božím výtvorem, je obrazem Boha, je jeho darem, nebo je člověk produktem, který sám ví, jak se vytvářet,“ píše Benedikt XVI.

Emeritní papež dále uvádí, že ekologické hnutí stanovilo, že existují limity přírody, které nemůžeme přehlížet, a že stejně tak lidská osoba ovládá přírodu, která jí byla dána, a „její porušení nebo popření vede k sebeztrouzení“.

„To je i případ stvoření člověka jako muže a ženy, které je v hypotéze tzv. stejnopohlavního manželství ignorováno,“ zdůraznil emeritní papež Benedikt XVI.

TS ČBK, 17. 9. 2021

(Zdroj: Catholic News Agency)

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem

Apoštolská penitenciárie dne 11. 1. 2020 (Prot. n. 4/20/I) prodloužila na žádost ČBK své dovolení z 8. 8. 2012 (Prot. n. 79/12/I), na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat již **od 25. října do 1. listopadu**. Toto dovolení se uděluje na následujících sedm let, tedy do roku 2026.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci jsou následující:

1. daný den přijmout Eucharistii,
2. navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé,
3. pomodlit se na úmysl Svatého otce,
4. v okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

Mons. Jan Graubner, předseda České biskupské konference
(Zdroj: ACO)

Co to znamená, kráčet za Ježíšem?

- dokončení homilie papeže Františka při bohoslužbě 12. září 2021
k zakončení 52. Mezinárodního eucharistického kongresu v Budapešti ze str. 2

nemluvit“ (Mk 8,30). Ptáme se, proč tak drastický zákaz? Z jednoho konkrétního důvodu: říci, že Ježíš je Kristus, Mesiáš, je sice přesné, ale neúplné. Vždy existuje riziko, že bude vyhlášeno falešné mesiášství podle lidí, a ne podle Boha. Od tohoto okamžiku tedy Ježíš začíná zjevovat svou identitu, svou velikonoční identitu, kterou nacházíme v Eucharistii. Vysvětluje, že jeho poslání mělo vyvrcholit, ano, ve slávě vzkříšení, ale projít ponižením na kříži. Jinými slovy, uskutečňovalo by se podle Boží moudrosti, „která,“ říká svatý Pavel, „není z tohoto věku ani od vládců tohoto světa“ (1 Kor 2,6). Ježíš mlčí o své mesiášské identitě, ale ne o kříži, který ho čeká. Naopak – poznamenává evangelista – Ježíš začíná „otevřeně učit“ (Mk 8,32), že „Syn člověka musí velmi trpět, být zavržen staršími, velekněžími a zákoníky, být zabit a po třech dnech vstát z mrtvých.“ (Mk 8,31)

Tváří v tvář tomuto Ježíšovu šokujícímu oznámení můžeme i my žasnout. I my bychom chtěli mocného mesiáše místo ukřižovaného služebníka. Eucharistie stojí před námi, aby nám připomínala, kdo je Bůh. Nečiní tak slovy, ale konkrétně, ukazuje nám Boha jako rozlámaný Chléb, jako ukřižovanou a darovanou Lásku. Můžeme přidat spoustu obřadů, ale Pán zůstává v jednoduchosti Chleba, který se nechává lámat, rozdávat a jíst. Je tu, aby nás zachránil – a aby nás zachránil, stává se služebníkem; aby nám dal život, umírá. Je dobré, abychom se nechali ohromit Ježíšovým oznámením. A zde se otevírá toto hlásání Ježíše, otevírá se druhý krok.

2. Rozlišování s Ježíšem. Tváří v tvář Pánovu oznámení je Petrova reakce typicky lidská: když se objeví kříž, vyhlídka na bolest, člověk se vzbouří. A Petr potě, co vyznal Ježíšovu mesiášskou povahu, je pohoršen Mistrovými slovy a snaží se ho odradit od další cesty. Kříž není nikdy v módě, draží bratři a sestry, kříž není nikdy v módě: dnes stejně jako v minulosti. Uzdravuje však naše nitro. Právě před Ukřižovaným prožíváme blaho-

dárný vnitřní boj, hořký konflikt mezi „smýšlením podle Boha“ a „smýšlením podle lidí“. Na jedné straně je tu Boží logika, která je logikou pokorné lásky. Boží cesta se vyhýbá veškerému vnučování, okázalosti a triumfalismu a vždy směřuje k dobru druhých, a to až k sebeobětování. Na druhé straně je tu „myšlení podle lidí“. Je to logika světa, světskost upnutá na čest a privilegia, zaměřená na prestiž a úspěch, kde záleží na významu a síle, na tom, co přitahuje pozornost většiny a umí se prosadit před ostatními.

Oslepen touto perspektivou si Petr vezme Ježíše stranou a začne mu domlouvat (srov. Mk 8,32). Předtím ho vyznal, teď ho kárá. Může se nám také stát, že Pána odložíme „stranou“, že ho zastrčíme do kouta svého srdce, že se budeme nadále považovat za nábožné a dobré a půjdeme si svou vlastní cestou, aniž bychom se nechali ovládnout Ježíšovou logikou. A v tom je pravda: on nás v tomto vnitřním zápase doprovází, protože chce, abychom si stejně jako apoštolové vybrali jeho stranu. Existuje Boží strana a strana světa. Rozdíl není mezi věřícími a nevěřícími. Zásadní rozdíl je mezi pravým Bohem a bohem našeho ega. Jak vzdálený je ten, který v tichosti vládne na kříži, od falešného boha, který by chtěl vládnout silou a umlčet naše nepřátele! Jak se liší Kristus, který se nabízí jen s láskou, od mocných a vítězných mesiášů, kterým svět lichotí! Ježíš námi otrásá, nespokojí se s prohlášeními víry, žádá nás, abychom očistili svou zbožnost před jeho křížem, před Eucharistií. Je dobré, abychom byli v adoraci před Eucharistií a rozjímali o křehkosti Boha. Věnujme čas adoraci, způsobu modlitby, na který příliš zapomínáme. Věnujme čas adoraci. Dovolme Ježíši, živému Chlebu, aby uzdravil naši uzavřenost a otevřel nás sdílení, aby nás uzdravil z naší strnulosti a uzavřenosti do sebe; osvobodme se z ochromujícího otroctví obhajobě svého obrazu, inspirujme se k tomu, abychom ho následovali tam, kam nás chce vést on, ne kam chci já. A tak se dostáváme ke třetímu kroku.

3. Cesta za Ježíšem, ale také cesta s Ježíšem. „Z cesty, satane, jdi za mne.“ (Mk 8,33) Takto Ježíš přivádí Petra zpět k sobě, a to srdečným a silným příkazem. Ale Pán, když něco přikazuje, je skutečně připraven to dát. A Petr přijímá milost udělat „krok zpět“. Křesťanská cesta není honbou za úspěchem, ale začíná krokem zpět – pamatujte si to, křesťanská cesta začíná krokem zpět, osvobozující orientací ven, vymaněním se z pozice centra života. Tehdy Petr poznává, že středem není jeho Ježíš, ale pravý Ježíš. Stále bude padat, ale od odpuštění k odpuštění bude stále lépe poznávat Boží tvář. A od neplodného obdivu ke Kristu přejde ke konkrétnímu napodobování Krista.

Co to znamená, kráčet za Ježíšem? Znamená to jít v životě kupředu se stejnou důvěrou jako on, totiž že jsme milované Boží děti. Znamená to jít stejným způsobem jako Mistr, který přišel, aby sloužil, a ne aby si nechal sloužit (srov. Mk 10,45). Kráčet za Ježíšem znamená každý den směřovat své kroky k bratrovi nebo sestře. K tomu nás vybízí Eucharistie: cítit se jako jedno tělo, lámat se pro druhé. Draží bratři a sestry, dovolme, aby nás setkání s Ježíšem v Eucharistii proměnilo, jako proměnilo velké a odvážné světce, které uctíváte, mám na mysli svatého Štěpána a svatou Alžbětu. Stejně jako oni se nespokojíme s málem, nespokojíme se s vírou, která žije z rituálů a opakování, ale otevřeme se skandální novosti ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Boha, Chleba zlomeného, aby dal světu život. Budeme se radovat a budeme přinášet radost.

Tento Mezinárodní eucharistický kongres je místem na cestě, ale ať je především místem na začátku cesty. Protože cesta za Ježíšem nás vybízí, abychom se dívali dopředu, abychom vítali zlomový bod milosti, abychom v sobě každý den oživovali otázku, kterou stejně jako v Cesareji Filipově Pán adresuje každému z nás, svým učedníkům: Ale ty, ty, za ho mě pokládáš?

Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Pondělí 11. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (1. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **7:00** Klapka: S Lubomírem Hájkem **8:00** V pohorách po horách (98. díl): Broumovské stěny **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2020, 2. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Martem Eslemem (52. díl): Procestoval jsem 88 zemí světa **10:45** Mezi pražci (99. díl): Říjen 2021 **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svatý a Boží Milosrdenství **13:20** Dívám se kolem sebe **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Bulharsko – život ve skrytosti **15:25** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **16:00** V souvislostech **16:20** Noční univerzita: Pavel Sobotka – Na cestě k důchodu [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:30** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém Dostavníku 2013 **19:10** Dopisy z rovniku **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:05** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:25** Když bolí duše **22:40** Pražská Loreta **23:05** Kulatý stůl: Živá farnost **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Naše Horní Lideč **7:20** Hrajeme si: Rožnovské slavnosti 2019 **8:10** Dokořán: S Kateřinou Cajthamlovou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Víra do kapsy: Don Bosco a Romové na Slovensku **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Božský tanec Richarda Rohra **11:00** S Bohem pro lidi **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **13:40** V pohorách po horách (98. díl): Broumovské stěny **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Výpravy do divočiny: Léčivá Amazonie **15:40** Vezmi a čti: Září 2021 **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Kulatý stůl: Archeologické nálezy ve Svaté zemi **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:30** Animované biblické příběhy: Pane, věřím **19:00** Zámek Židlochovice – zahrada času **19:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** 15 let s NOE – slavili jsme s vámi: Dokudrama **21:50** Poutníci času: S Pavlem Klímou **22:05** Terra Santa News: 6. 10. 2021 **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Za obzorem **0:05** Cestujeme regionem Záhorie **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 10. 2021 **6:50** Noční univerzita: Pavel Sobotka – Na cestě k důchodu **8:20** Čičmianské tajemství **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:25** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **11:00** Obchod s migranty **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biblická studna **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Jak potkávat svět (86. díl): S Miroslavem Stecherem a Kryštofem a Erikem Makovcovými **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 10. 2021 **16:20** Živoucí tradice: Rožnovské slavnosti 2021

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

18:00 Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:25** Strýček Emu: Podběl a novotvary **18:40** Bohem zapomenuté kouty **19:15** Víra do kapsy: Proč a jak rozlišovat? **19:30** Terra Santa News: 13. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Benefiční koncert Od srdce k srdci: Koncert nevidomých slovenských umělců na podporu handicapovaných v obcích postižených tornádem [L] **21:45** Noční univerzita: Prof. Tomáš Machula – Biblické základy přirozeného zákona [P] **22:45** Generální audience papeže Františka **23:05** Jak potkávat svět (86. díl): S Miroslavem Stecherem a Kryštofem a Erikem Makovcovými **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (4. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **6:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (164. díl): 3 SVĚTY Tomáše Kolářka **8:05** Po cestách víry (2. díl): V tvých branách, Jeruzaléme **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutníci času: S Jairem Jirmejahu Jerochimem **9:40** Terra Santa News: 13. 10. 2021 **10:05** Kulatý stůl: Živá farnost **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Kateřinou Cajthamlovou **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Cvrlikání (82. díl): Roman Dostál a přátelé **15:45** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 10. 2021 **16:20** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu **18:00** Živě s Noe [P] **18:10** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **18:15** Ovečky: 29. neděle v mezidobí [P] **18:40** Příběhy Starého Zákona [P] **18:50** Likvidace lepry **19:00** Večeře u Slováka: 29. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (165. díl) [L] **21:30** Na půli cesty **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Za obzorem **0:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 10. 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 10. 2021 **6:50** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2020, 2. díl **7:35** Magazín Mary's Meals **7:55** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **8:12** Hans Frei **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Továrna mezi vodami **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín **10:15** Biblická studna **11:15** Poutníci času: S Pavlem Klímou **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém Dostavníku 2013 **13:30** Chlapi

na hoře **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Cvrlikání (38. díl): Tomáš Kočko a Orchester **15:45** V pohorách po horách (84. díl): Vojské louky – Bílé Karpaty **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 10. 2021 **16:20** Královna a Matka Chorvatů **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:30** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **19:30** Turiec, region magických vod **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Závislost na internetu – nutné zlo? [L] **21:30** Mezi pražci (99. díl): Říjen 2021 **22:20** Pěšky bez hranic **23:15** Když bolí duše **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **6:40** Klapka: S Lubomírem Hájkem **7:40** Patagonie: Misionářský sen **7:55** Sedmihlásky (159. díl): Zaplakaly děvčata **8:00** Strýček Emu: Podběl a novotvary **8:10** Ovečky: 29. neděle v mezidobí **8:35** Animované biblické příběhy: Pane, věřím **9:10** Utíkej, myško, utíkej! **10:30** Mše svatá z kostela sv. Vavřince: Příš [L] **12:00** Angelus Domini **12:10** Přejeme si... [P] **12:20** Pod lampou **14:30** 15 let s NOE – slavili jsme s vámi: Videamatéři **15:05** Pole milosrdenství **16:05** Co se v mládí naučíš: Rožnovské slavnosti 2021 **17:05** Hledání skrytých svatých míst: Kréta Aegina [P] **18:00** Buon giorno s Františkem **18:40** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **18:55** Flešbky – Godzone podcast [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do Hradiště [P] **20:50** V pohorách po horách: Bílá na běžkách [P] **21:00** Missio magazín: Říjen 2021 [P] **21:25** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **22:35** Blahoslavený Duns Scotus **0:05** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutice **0:25** Plnou parou do srdce Beskyd **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (7. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **7:30** Flešbky – Godzone podcast **8:00** Večeře u Slováka: 29. neděle v mezidobí **8:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (165. díl) **10:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:05** Poutníci času: S šéfkuchařem Radkem Davidem [P] **11:20** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Blahoslavený Duns Scotus **15:30** V pohorách po horách (10. díl): Velký Kosíř – Haná **15:45** Noční univerzita: Prof. Tomáš Machula – Biblické základy přirozeného zákona **16:45** Po cestách víry (3. díl): Z Jeruzaléma do Kafarnaum **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (161. díl): Jeli cestů tré pánové [P] **18:05** Strýček Emu: Kuchařům [P] **18:15** Ovečky: 29. neděle v mezidobí **18:40** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **19:15** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **19:50** Přejeme si... **20:05** 15 let s NOE – slavili jsme s vámi: Populární hudba **21:15** V pohorách po horách (75. díl): Ondřejník – Moravskoslezské Beskydy **21:25** Nyní i v hodinu smrti naší [P] **22:45** Buon giorno s Františkem **23:30** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:40** Víra do kapsy: Radost lásky **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 10. o 14:20 hod.: V škole Ducha
(Michal Zamkovský CSsR: Žena, prečo plačeš?)

Záznam prednášky nakrútenej na duchovno-ozdravnom pobyte s TV LUX v kúpeľoch Nimnica.

Utorok 12. 10. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos v predvečer pripomenky zjavení Panny Márie trom fatimským pastierikom.

Streda 13. 10. o 17:30 hod.: Missa Missio: Tamás Szarka

Záznam koncertu z otvorenia festivalu *Viac ako sused* z katedrály sv. Martina v Bratislave.

Štvrtok 14. 10. o 16:05 hod.:

GOJDIČ: Láska nadovšetko (dokument)

Dokumentárny film o gréckokatolíckom biskupovi mučeníkovi, ktorý mal odvahu zastať sa utlačovaných a biednych. Pravdu a lásku povýšil aj nad svoj život.

Piatok 15. 10. o 18:00 hod.:

Putovanie s TV LUX

Spoločne navštevujeme miesta poznačené prítomnosťou Ježiša, jeho apoštolov a svätých. Iné svedčia o viere tých, ktorí tam žili.

Sobota 16. 10. o 20:30 hod.:

Povolany a vyvoleny (film)

Príbeh hrdinského života Božieho služobníka otca Vincenta Capodanno. Originálna dokumentárna dráma z produkcie EWTN nás vráti do čias vietnamskej vojny, kedy odvážne pôsobil ako námorný kaplán.

Nedeľa 17. 10. o 20:30 hod.:

Quo vadis (O dušu na bicykli)

Čo má spoločné ľudská duša s dušou na bicykli? O obe sa treba dobre starať, aby sme mohli pokračovať na ceste... sprievodcom tej našej bude popradský dekan Ondrej Borsík, ktorý nás vzal do Zuberca na bicykloch...

PREDNÁŠKA: NEPOMUK, MÍSTO TŘIKRÁT SVATÉ - Z DĚJIN POUTNÍCH MÍST NEPOMUK A ZELENÁ HORA

Pondělí 18. 10. 2021 v 18 hod. • Poutní dům Emauz, Staroklokotská 2, Tábor - Klokoty

Přednáší **Mgr. Luděk Krčmář**, vedoucí oddělení novějších dějin, Západočeské muzeum v Plzni.

Pořádá Česká křesťanská akademie v Táboře (cka-tabor.nazory.cz). Přednáška se koná za podpory dotačního programu podpory aktivit v oblasti kultury města Tábor.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. - 16. ŘÍJNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 10.		PO 11. 10.		ÚT 12. 10.		ST 13. 10.		ČT 14. 10.		PÁ 15. 10.		SO 16. 10.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1234	1253	1228	1363
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1214	1347	1228	1363
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1214	1347	1232	1367
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1155	1284	1557	1754	1186	1317	1202	1334	1214	1347	1232	1368
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1214	1347	1232	1368
Závěrečná modlitba	721	813	1156	1284	1557	1754	1187	1318	1202	1334	1214	1347	1232	1368
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1214	1347	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1214	1347	1234	1370
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1214	1347	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1214	1347	1236	1372
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1214	1347	1236	1372
Nešpory:														
SO 9. 10.														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1233	1369
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1234	1370
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1234	1370
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1236	1372
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1164	1294	1557	1754	1196	1328	1211	1344	1236	1372
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1236	1372
Záv. modlitba	721	813	721	813	1165	1295	1557	1754	1197	1329	1211	1345	1236	1372
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 10. 10. - 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7-11
 Ž 90(89),12-13.14-15.16-17
 Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
 2. čt.: Žid 4,12-13
 Ev.: Mk 10,17-30

Pondělí 11. 10. - nezávazná památka sv. Jana XXIII.

1. čt.: Řím 1,1-7
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 12. 10. - nezávazná památka sv. Radima

1. čt.: Řím 1,16-25
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
 Ev.: Lk 11,37-41

Středa 13. 10. - ferie

1. čt.: Řím 2,1-11
 Ž 62(61),2-3.6-7.9
 Odp.: 13b (*Pane, ty odplácíš každému podle jeho díla.*)
 Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 14. 10. - nezávazná památka sv. Kalista I.

1. čt.: Řím 3,21-30a
 Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a
 Odp.: 7bc (*U Hospodina je slitování, hojně u něho je vykoupení.*)
 Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 15. 10. - památka sv. Terezie od Ježiše

1. čt.: Řím 4,1-8
 Ž 32(31),1-2.5.11
 Odp.: 7ac (*Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchrany.*)
 Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 16. 10. - nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque

nebo sobotní památka Panny Marie (v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)
 1. čt.: Řím 4,13.16-18
 Ž 105(104),6-7.8-9.42-43
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 12,8-12

Z KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA

ZÁPISKY Z TROLEJBUSU 2
Tomáš Komrška • Ilustrace Jan Heralecký • Ze slovenštiny přeložil František Prokop

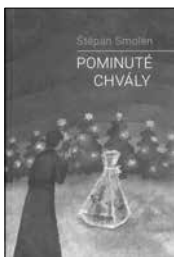
Tomáš Komrška nám s humorným nadhledem, vlastním duši nezatíženým egem, ukazuje průsvity věčného řádu, tak jak se mu v jeho každodennosti zjevují. Hravě transponuje z úrovně viděného a vnímaného do myšlenkové a spirituální roviny, všude nalézá nesporné paralely a vždy své zážitky promění ve zlato: skrze reflexi dochází k poctivému rozhodnutí stát se lepším. Jeho způsob bytí proměňuje i lidi kolem něj: nebojí se chovat nezvyklým způsobem, když jej k tomu vede srdce či svědomí, a umožňuje druhým objevit tvůrčí potenciál laskavosti, klidu, trpělivosti a odpuštění.

Cesta • Brož., 115x160 mm, 168 stran, 128 Kč

POMINUTÉ CHVÁLY

Štěpán Smolen • Odpovědná redaktorka Klára Kudlová

Jsou skutečnosti, které vyvolávají všeobecný potlesk, a skutečnosti odvržené na okraj, které nikdo nepochválí. Právě k nim, na periferii, se vydává padesát krátkých statí velebících mimo jiné kněžské povídačky, zasmušilých lidí, vánoční bahno, rutinu, alkohol, čekání, zaostávání, politickou pasivitu nebo manželku svatého Petra.

Cesta - Iva Pospíšilová
Váz., 140x205 mm, 192 stran, 248 Kč

LITURGICKÉ KALENDÁŘE

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2020-2021
Zpracoval Kamil Harvánek
Úvod Mons. Jan Graubner

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

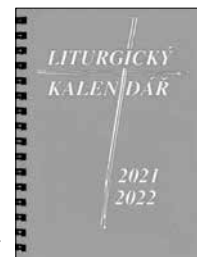
Vydalo Arcibiskupství olomoucké
v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 112x170 mm, 192 stran, 85 Kč

LITURGICKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2021-2022

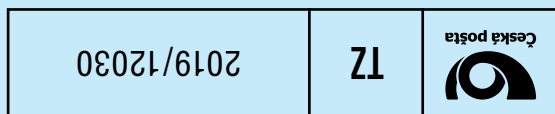
Uspořádal P. Jan Šlégr
Odpovědný redaktor Jiří Kula

Oficiální průvodce liturgickým rokem České biskupské konference. Praktická pomůcka pro duchovní i laiky napoví, kdy se slaví které svátky, a provede jednotlivými liturgickými obdobími.

Katolický týdeník, s. r. o.
Kroužková vazba, 105x140 mm,
180 stran, 85 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc, Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.